

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/31/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121205652
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8121205652.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcov: 1/ A. B. C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. X, XXX XX C., 2/ B. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. X, XXX XX C., obaja právne zastúpení Mgr. Zuzana Nováková, advokátka, so sídlom Slovenská 84, 080 01 Prešov, proti žalovanému: F. B., G., so sídlom H. XX, XXX XX C., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpený JUDr. Peter Ličák, advokát, so sídlom Záhradná 19/468, 082 12 Kapušany, o zaplatenie 1.696,40 Eur s prísl., o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 16C/58/2021-113 z 17.02.2022 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. žalobu zamietol a v súvisiacom výroku II. o trovách konania rozhodol tak, že ich plnou náhradou zaviazal žalobcov.

Po citácií ust. § 123, § 451 ods. 1, ods. 2, § 456 Obč. zák., § 70 ods. 1 katastrálneho zákona, čl. 20 ods. 1, ods. 3 Ústavy SR, § 251, § 255 ods. 1 CSP svoje rozhodnutie vecne dôvodil tým, že žalobcovia ako podieloví spoluvlastníci parcely č. XXXX o výmere XXXmX, k.ú. I. E., vedenej na LV č. XXXX (žalobca 1/ v podiele 2/3 k celku a žalobkyňa 2/ v podiele 1/3 k celku) sa podanou žalobou na žalovanom domáhajú vydania bezdôvodného obohatenia v celkovej výške 1.696,40Eur s prísl. za obdobie od 01.07.2019 do 30.06.2021, lebo ten užíva ich parcelu bez právneho dôvodu tým, že na označenej parcele je postavená vnútropodniková komunikácia vo vlastníctve žalovaného, ktorá slúži prevádzkovaní jeho podnikateľskej činnosti s tým, že po vykonanom dokazovaní žalobu zamietol z dôvodu absencie vecnej pasívnej legitímácie žalovaného, ktorý zmluvou z XX.XX.XXXX časť asfaltovej plochy o výmere XXXmX nachádzajúcu sa aj na parcele žalobcov odpredal tretiemu subjektu – J. K., ktoré výsluch v spore ohľadne účelovosti prevodu časti asfaltovej plochy a samotnej spôsobilosti časti asfaltovej plochy ako predmetu prevodu, s poukazom na nedostatok vecnej pasívnej legitímácie, ako i skutočnosť, že kúpna zmluva nebola viac ako tri roky spochybnovaná, ako aj z dôvodu hospodárnosti zamietol. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu.

Označený rozsudok včas podaným odvolaním napadli žalobcovia, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, e/, h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, nevykonanie navrhnutého dôkazu a nesprávne právne posúdenie veci). Porušenie práva na spravodlivý proces a vydanie nepreskúmateľného rozsudku vzhľadli v nedaní odpovedí súdom prvej inštancie na argumenty vo vzťahu k subjektu, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 20Co/31/2012, ktoré sa týkalo rovnakého areálu s totožným skutkovým stavom, kde bol prijatý záver o vzniku bezdôvodného obohatenia, pričom v tejto veci sa s argumentáciou súdov stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí, sp. zn. III. ÚS 3/2014 zo dňa 15.01.2014. Rovnako

poukázali aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/44/2010 zo dňa 31.01.2012. Uviedli, že celý areál je oplotený a prístupný len počas pracovnej doby, teda je prístupný len pre poskytovanie podnikateľských aktivít žalovaného, resp. tých, ktorí mu poskytujú odplatu, nie pre zabezpečenie ich vlastníckych oprávnení. Týmto sú splnené predpoklady pre vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného (NS ČR, sp. zn. 25Cdo/845/99), teda žalovaný areál sprístupňuje pre výkon svojej podnikateľskej činnosti, nakoľko tam chodia jeho zákazníci a žalobca tam môže prísť len ako zákazník, preto nie je relevantné kto vlastní asfaltovú komunikáciu. Uvedené skutočnosti nie sú sporné, no prvoinštančný súd sa tým však nezaoberal ani okrajovo. Poukázali tiež na to, že zo spisu je zrejmé, že žalovaný nadobudol celú asfaltovú plochu ako vnútrozávodnú komunikáciu a zjavne účelovo a bez akejkoľvek logiky previedol časť plochy na tretiu osobu. Poukazovali na nemorálne konanie žalovaného, k čomu sa súd prvej inštancie nevyjadril. Zároveň majú za to, že predmetná zmluva je neplatná, nakoľko odpredaná časť asfaltovej plochy je nepochybne súčasťou veci a nemôže byť samostatným predmetom právneho vzťahu. Tieto závery však mohli byť objasnené len výsluchom svedka. Uviedli, že súd môže nevyhovieť dôkaznému návrhu strany len z troch dôvodov v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/107/2019 zo dňa 31.03.2021, pričom v bode 31. odôvodnenia rozsudku nie je uvedený ani jeden z týchto dôvodov. Nelogicky znie tvrdenie súdu, že zmluva nebola tri roky spochybňovaná, nakoľko sa o nej dozvedeli až z podania žalovaného v tomto konaní. Výrok o trovách konania označili za formalistický, keďže neboli vzaté v úvahu dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, a to správanie sa žalovaného, pričom poukázali aj na svoje majetkové pomery, kedy žalobca 1/ je starobným dôchodcom a žalobkyňa 2/ je nezamestnaná, poberá dávky štátu a stará sa o dieťa so zdravotným postihnutím. Navrhli, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a prizná im nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, resp. vec zruší a vráti na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že nie je vlastníkom areálu bývalého JRD, nespravuje ho a neužíva ho. Areál bol oplotený a tvorili ho budovy a asfaltová plocha vo vlastníctve F. F. a pozemky vo vlastníctve súkromných osôb. Jeho právny predchodca a on kupovali pozemky v areáli bývalého JRD od súkromných osôb. Bývalý areál je oplotený a oplotenie nepostavil a ani nie je v jeho vlastníctve, preto by ploty nemohol odstrániť ani keby chcel. V predmetnej veci sa v žiadnom prípade nejedná o celý oplotený areál, ktorý by uzamkol a urobil ho prístupným pre seba a svoju potrebu, pričom k rovnakému záveru prišli súdy v identických veciach, na ktoré poukázal. Na okraj poukázal, že pôvodný prístup k jednotlivým pozemkom viedol po parc. č. XXX/X. Podľa jeho názoru nie je zmluva v rozpore s dobrými mravmi, pretože bola uzatvorená v bežnom obchodnom styku, odpredal nadbytočný majetok, kupujúci za predmet zmluvy riadne zaplatil a zmluva nebola uzatvorená s úmyslom poškodiť žalobcov. Ďalej nesúhlasil so žalobcami, že rozhodujúce právne otázky boli už záväzne vyriešené nimi uvedenými rozsudkami (Krajského súdu v Prešove a Ústavného súdu SR). Žalovaný ďalej opísal genézu sporu a uviedol, že asfaltová plocha je samostatná vec, ktorá je deliteľná a nemožno ju v žiadnom prípade považovať za hlavnú vec a jej časť nie je súčasť hlavnej veci, preto nesúhlasil s názorom o možnosti previesť ju iba v celku. K dôvodom hodným osobitného zreteľa na strane žalobcov uviedol, že tieto prvýkrát uviedli až v odvolaní, preto na ne odvolací súd nemôže prihliadať. Podozrel, že žalobcovia sa nezúčastnili pojednávania, neúčast' nijako neospravedlnili, a to napriek tomu, že vo svojich vyjadreniach opakovane navrhol ich výsluch na pojednávaní.

Žalobcovia sa vyjadrili tak, že žalovaný účelovo vykladá otázku, ktorú jasne a zrozumiteľne pomenoval Najvyšší súd ČR vo veci vedenej pod sp. zn. 25Cdo/845/99, a to ohľadom nakladania s areálom, ktorý žalovaný ovláda. To, že žalovaný nadobudol už ohradený areál je zrejmé z realizovaného dokazovania, pričom areál je oplotený spredu. Túto časť, ako aj budovu formálne vlastní dcéra štatutárneho zástupcu žalovaného. Ak boli oplotenia postavené susednými vlastníkmi, znamená to, že areál je oplotený. Nebolo sporné, že areál je v noci uzamknutý a počas dňa prístupný zákazníkom početných firiem sídlacích v objekte. Argumentácii žalovaného pri zachovaní logiky nerozumejú. Trvajú na všetkých argumentoch uvedených v odvolaní, ktoré žalovaný nijako nespochybnil a navrhli, aby odvolací súd podanému odvolaniu v celom rozsahu vyhovel.

Žalovaný sa vyjadril tak, že v prejednávanej veci nebola vykonaná ohliadka a opätovne vo svojej argumentácii zopakoval spôsob a postup nadobudnutia dotknutých nehnuteľností do jeho vlastníctva, ako aj to, že v konaní nad všetku pochybnosť preukázal, že oplotenie bývalého areálu JRD nie je v

jeho vlastníctve. Rovnako odkázal a zopakoval svoju argumentáciu z vyjadrenia zo dňa 09.12.2021. Záverom poukázal na fakt, že žalobcovia sa vôbec nevyjadrili k jeho argumentácii z 19.04.2022, teda pravdepodobne s jeho argumentmi súhlasia.

Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je nutné zrušiť.

V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolací súd tak v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nevykonaním navrhnutého dôkazu a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (ku tomu pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie vo veci samej, ktorým žalobu žalobcov ako nedôvodnú zamietol, postavil na závere o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného v tomto spore dôvodiac, že ten v žalobe požadovanom období pre vydanie bezdôvodného obohatenia už nebol vlastníkom časti asfaltovej plochy, lebo tú kúpnu zmluvou previedol na tretí subjekt. Uvedený nosný záver súdu prvej inštancie je však potrebné považovať za predčasný.

Žalobcovia totiž pred súdom prvej inštancie po tom, ako sa z repliky žalovaného dozvedeli o odpredaji časti asfaltovej plochy tretiemu subjektu – J. K., vo svojich následných písomných podaniach namietali účelovosť tohto prevodu a vo vzťahu k uvedenému navrhli vykonať výsluch J. K.. Označenú osobu následne na pojednávaní navrhli vypočuť aj k spôsobilosti časti asfaltovej plochy byť predmetom prevodu. Výsluch označenej osoby bol súdom prvej inštancie zamietnutý. V súdnej veci podľa názoru odvolacieho súdu rozhodnutie o zamietnutí návrhu odvolateľov na doplnenie dokazovania výsluchom osoby p. K. vo vzťahu k možnej účelovosti prevodu, súd prvej inštancie neoprel o racionálnu úvahu vychádzajúcu z priebehu konania, správania sa strán, ako aj zo stavu dokazovania. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že vo všeobecnej rovine do kategórie procesných vád s ústavnoprávnymi dôsledkami možno zahrnúť aj problematiku tzv. „opomenutých dôkazov“, ktorá v zásade zahŕňa aj takú procesnú situáciu, keď niektorá zo strán sporu navrhne vykonanie dôkazného prostriedku, ktorý je zamietnutý bez vecného zdôvodnenia obsiahnutého v odôvodnení konečného rozhodnutia a zodpovedajúceho povahy a závažnosti veci, prípadne je celkom opomenutý. V súvislosti s touto odvolacou námietkou žalobcov odvolací súd potom považuje za rozhodujúce, že vykonanie tohto dôkazného prostriedku bolo z pohľadu meritórneho právneho kontextu veci významné. Odvolatelia nie len že tvrdili, ale aj preukázali, ako opomenutie vykonania tohto dôkazného prostriedku mohlo ovplyvniť ich prípadný procesný úspech z pohľadu kľúčovej argumentácie súdu prvej inštancie.

Odvolatelia v podanom odvolaní opätovne poukázali aj na nimi pred súdom prvej inštancie uplatnenú námietku absolútnej ne/platnosti prevodnej zmluvy, a to z dôvodu nespôsobilosti časti asfaltovej plochy byť predmetom prevodu. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vôbec nevyplýva, ako s touto námietkou súd prvej inštancie naložil. Pretože bolo povinnosťou súdu prvej inštancie skúmať namietanú

ne/platnosť prevodnej zmluvy, touto námietkou žalobcov môže byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Predmetné závažné pochybenia v postupe (a rozhodnutí) súdu prvej inštancie možno odstrániť výlučne zrušením odvolaním napadnutého rozsudku podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP.

Nad rámec vyššie popísaných samo osebe postačujúcich dôvodov pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd rešpektujúc zákonnú povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 391 ods. 3 CSP - v zmysle ktorého je povinný uviesť, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať - a taktiež s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti súdneho konania, s cieľom zefektívniť ďalší postup súdu prvej inštancie, aby došlo k naplneniu práva na súdnu ochranu jednotlivých strán sporu uvádza nasledovné skutočnosti, ktoré sú nevyhnutné pre meritórne rozhodnutie sporu.

Súvislosti s týmto sporom odvolací súd považuje za potrebné poukázať jednak na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 17. júna 2019, sp. zn. 8Cdo/186/2018: „V prípade užívania cudzieho pozemku bez právneho titulu umiestnením stavby na ňom je pasívne vecne legitimovaným skutočný vlastník stavby na cudzom pozemku, kedy k jeho obohateniu dochádza už zo samotného titulu vlastníckeho práva, ktoré zakladá jeho oprávnenie užívať stavbu. Povinnosť poskytovať náhradu vlastníkovi pozemku, na ktorom stojí stavba, stíha vlastníka stavby bez ohľadu na to, akým spôsobom realizuje svoje vlastnícke právo. Z rovnakých dôvodov nie je podstatné ani to, či príp. komu prináša užívanie stavby zisk“.

Rovnako v súvislosti s týmto sporom odvolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že posudzovaným obdobím je v tomto prípade obdobie od 01.07.2019 do 30.06.2021, preto pre určenie výšky prípadného bezdôvodného obohatenia je nutné vychádzať z § 1 ods. 2, § 10 ods. 1 zák. č. 504/2003Z.z. (pozri ku tomu aj tunajší odvolací súd, sp. zn. 17Co/91/2018).

K tvrdeniu odvolateľov o už ustálenom skutkovom zistení rozsahu užívania sporného pozemku v inom konaní odvolací súd uvádza, že prejudicialita nastáva v prípadoch, keď právoplatným rozhodnutím o veci sa vyriešila otázka, ktorá má zásadný význam pre ďalší spor, od jej posúdenia závisí rozhodnutie v tejto ďalšej veci. Určitý právny vzťah, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté, musí súd v rozhodovaní o inej veci posudzovať len tak, ako sa stalo v právoplatnom rozhodnutí. Prejudiciálna otázka sama predmetom konania nie je, ale na jej riešení je závislé rozhodnutie vo veci samej. Prejudiciálna otázka má určujúci význam aj na ďalšie konanie, kedy súd v novom konaní musí rešpektovať prejudiciálny účinok právoplatného rozhodnutia u tých istých účastníkov. Predmetom prejudiciality je len otázka práva, nie otázka vecná, skutková. Zistenie rozsahu užívania pozemku žalovaným nie je otázkou právnou, ale skutkovou, ktorú musia preukazovať (okrem iných ďalších skutočností) žalobcovia v každom jednom konaní za každé žalované obdobie a zistenie rozsahu užívania pozemku žalovaným súd ako skutkovú otázku nemôže vo forme prejudiciality prevziať bez ďalšieho.

Žalobcovia vo svojom odvolaní upriamili pozornosť aj na ustanovenie § 257 CSP.

V tejto súvislosti sa žiada uviesť, že právna úprava náhrady trov konania v sporovom konaní sa spravuje zásadou úspechu v spore. Jediná možnosť prelomenia zásady úspechu pri rozhodovaní o trovách konania je vyjadrená v § 257 CSP, pričom už vo formulácii predmetného ustanovenia je *expressis verbis* vyjadrená požiadavka výnimočnosti jeho aplikácie v nadväznosti na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Použitie

tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (pozri napr. R 34/1982). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo 17/2009, 5 Cdo 67/2010 či 3 MCdo 46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľe), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej spore neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnúť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR, III. ÚS 292/07, či I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nálež Ústavného súdu ČR, III. ÚS 727/2000). Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmiernovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (pozri nálež Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07). K aplikácii ustanovenia § 257 dochádza aj z aspektov sociálnych. Okolnosti hodné osobitného zreteľa sa v takýchto prípadoch môžu vyskytnúť v akomkoľvek sporovom konaní. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu (teda nielen tej strany, ktorú by podľa všeobecných ustanovení zaťažovala povinnosť nahradiť trovy konania, ale aj tej strany, ktorej majetková sféra by bola výnimočným nepriznaním náhrady trov dotknutá) a všimáť si aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní (pozri R24/1964). Dôvodom spočívajúcim v pomeroch strán je napríklad skutočnosť, že sa strana, ktorá nemala úspech vo veci, ocitne v takej závažnej sociálnej alebo majetkovej situácii, ktorá predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa. Je však nutné prihliadnúť aj na pomery druhej strany sporu. Iba konštatovanie, že rozhodnutie o výnimočnom nepriznaní práva na náhradu trov konania nezasiahne nepriaznivo do majetkovej sféry úspešnej strany bez toho, aby sa súd majetkovou sférou tejto strany akokoľvek zaoberal, je neprípustné a takýto postup možno z hľadiska súdu hodnotiť ako svojvoľný. Použitie § 257 CSP neodôvodňuje ani fakt, že strana nie solventná, alebo, že zárobková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok.

Súd v prípade použitia ustanovenia § 257 CSP je povinný „vytvoriť procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia [pozri k tomu rozsudok ESLP Čepek proti Českej republike (sťažnosť č. 9815/10), ako aj nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. PL. ÚS 46/13 a sp. zn. I. ÚS 1593/15]. Strana má teda právo byť explicitne vyzvaná, aby včas k prípadnej aplikácii § 257 vyjadrila svoje stanovisko. Výrok rozhodnutia v prípade úplnej moderácie by mal znieť „stranám sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva“ resp. „súd stranám nárok na náhradu trov konania nepriznáva“. Výrok, že „žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania“ už nemá v CSP oporu (nálež Ústavného súdu SR z 2. apríla 2020, sp. zn. I. ÚS 387/2019, obdobne aj nálež Ústavného súdu SR z 18. júla 2018, sp. zn. I. ÚS 153/2018).

Odvolačiemu súdu tak vo svetle vyššie popísaného neostávalo nič iné, iba rozhodnutie súdu prvej inštancie s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s použitím ust. § 391 CSP.

Povinnosťou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný, t.j. opätovne vec meritórne prejednať, v potrebnom rozsahu vykonať dokazovanie k skutkovým zisteniam potrebným pre formuláciu právneho posúdenia veci o prípadnej danosti nároku žalobcov - vyriešiť otázku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného cez prizmu

namietanej ne/platnosti prevodnej zmluvy, jednak z dôvodu namietanej nespôsobilosti časti asfaltovej plochy byť predmetom prevodu a jednak z dôvodu namietanej účelovosti prevodu; ak súd prvej inštancie nevzhliadne ne/platnosť prevodnej zmluvy z týchto dôvodov, následne vecnú pasívnu legitímáciu žalovaného podrobí ešte testu cez prizmu zmieňovaného rozhodnutia NS SR, sp. zn. 8Cdo/186/2018; ak potom dospeje k záveru, že žalovanému vecná pasívna legitímácia v tomto spore nesvedčí, je na mieste žalobu zamietnuť; v opačnom prípade je potrebné zaoberať sa rozsahom užívania pozemku žalobcov žalovaným a výškou náhrady za jeho užívanie určiť aplikáciou § 10 ods. 1 zák. č. 504/2003Z.z. - výsledky celého konania zhodnotiť a až potom o veci rozhodnúť, pričom je potrebné náležite sa vysporiadať s relevantnou právnou i skutkovou argumentáciou strán sporu a nové rozhodnutie náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 a 3 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).